

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 14 грудня 2010 року № 48 (368)

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

Передплатіть газету «Нація і держава» на 2011-й рік.

Передплатна вартість тижневика:
на 1 міс. – 5,01 грн.;
на 3 міс. – 15,03 грн.;
на 6 міс. – 30,06 грн.;
на рік – 60,12 грн.
(Наш індекс – 09715)
Передплату на газету «Нація і держава» можна оформити у будь-якому поштовому відділенні міста, району, селища міського типу чи села.

Підтримайте наше видання. Долучайтеся до ідеології українського націоналізму.

Слава Україні! Героям слава!

ЗВЕРНЕННЯ

Секретаріату Головного Проводу КУН до членства партії

Шановні партійці! Не секрет, що сьогодні, в силу тих чи інших причин, фінансова ситуація в нашій організації є складною. Проте новообране керівництво КУН переконане, що така ситуація є тимчасовою та докладе усіх зусиль для її стабілізації та майбутнього покращення.

У зв'язку з цим Секретаріат Головного Проводу КУН звертається з проханням підтримати партійну газету "Нація і держава" шляхом її передплати кожним (!) членом партії. У випадку, коли у сім'ї кілька членів КУН, допускається передплата однієї газети на сім'ю.

Мета такого звернення – досягти самоокупности газети. Поточного року газету передплачували близько п'яти тисяч партійців, а для самоокупності необхідно близько двадцяти тисяч. Отже, для вирішення поставленої мети кількість передплатників на 2011 рік необхідно збільшувати вчетверо – ось завдання, яке ставить Секретаріат Головного Проводу КУН перед керівниками регіональних осередків усіх рівнів.

Крім того, пропонуємо також залучати до передплати інші фізичні та(або) юридичні особи, просвітницькі заклади, установи тощо. Нагадуємо, що передплатна кампанія на 2011 рік триває до 20 грудня поточного року. Вартість річної передплати – всього 60 гривень 12 копійок. Передплатний індекс – 09715.

Велике прохання підтримати газету! Разом – до перемоги!

Володимир МАНЬКО,
голова Секретаріату Головного Проводу

 СВІТОЧІ

УКРАЇНСЬКИЙ ПОДВИЖНИК ЗАГАЛЬНОЛЮДСЬКОГО ПРОГРЕСУ

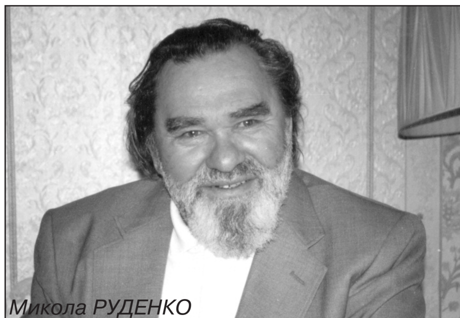
ПАМ'ЯТИ МИКОЛИ РУДЕНКА (1920–2004)

Володимир ШЕВЧУК, професор, голова Наукового товариства імені Сергія Подолинського

Пам'ять слугує історії. Вона ж тче канву майбутнього. 2010 рік – визначний пам'ятними для національної економіко-філософської культури датами.

Виповнилася 130-а річниця заснування національної наукової школи фізичної економії. Упродовж більш ніж століття ця наукова школа формує для власної нації і цілого людства русло достатности економіко-філософської культури. Кожен, хто рухається ним, тримається двох "берегів". Природничого, котрий утримує мислення і господарювання в рамках законів природи і констант світобудови. Та гуманітарного, що визначає безсмертя українства як безсмертя людства.

Ювілей цієї визначальної для прийдешнього наукової школи збігся в часі з відзначенням 160-ліття її фундатора С.Подолинського та вшануванням видатних подвижників: В. Вернадського, котрий 65 років тому відійшов у Вічність, і М. Руденка, якому виповнилося б 90 років... Їхній доробок гуманізує мислення і господарювання, відкриває бачення глобальної місії України.

Микола РУДЕНКО

На цьогорічного Миколая вшановуємо пам'ять Миколи Руденка (1920–2004). Мислителя від Бога – філософа, космолога, економіста. Талановитого письменника. Відважного правозахисника. Дійсного члена Української вільної академії наук у Нью-Йорку. Лавреата Національної премії імені Тараса Шевченка. Героя України.

Кредо його життєдіяльности і творчости – це утвердження земного безсмертя. Філософський доробок М.Руденка обстоює життєствердні засади субстанції як духоматерії. Науковими розвідками з космології цей подвижник українського антропокосмізму доводить, що 80-90% Метагалактики, як і наша Земля, – живі.

…У середині 70-х років XX ст. він створив і поширив через "самвидав" низку економіко-філософських праць, які зламали інерцію політекономічного мислення, повертаючи його до фізико-економічних витоків. Основоположним стане твір "Енергія прогресу". Автор викриє хибність теорії Карла Маркса, додаткова вартість за яким створюється нібито експлуатацією м'язових зусиль робітників.

Насправді, як доведе М.Руденко, додаткова вартість створюється винятково сонячною енерґією і через фотосинтез надходить у суспільство у вигляді щорічного врожаю. Підтвердження теорії він знайде у працях Франсуа Кене, Сергія Подолинського, Володимира Вернадського, Петра Григоренка та інших дослідників.

Україна має пишатися здобутками цих українських достойників, світоглядна відвага яких давно дозволила їм винести присуди науковій недостатності марксизму. Проте їхні вердикти – і досі terra incognita світової економічної думки. Ця невідомість украй небезпечна: адже людство ще не вийшло із зони ризику укотре потрапити під вплив кривавих утопій.

Продовження на 7-й стор.

Дорогі читачі! Продовжується передплата на газету "Нація і держава" на 2011 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2011 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 5,01 грн., на 3 місяці – 15,03 грн., на 6 місяців – 30,06 грн., на рік – 60,12 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ВІД ВИТОКІВ

УКРАЇНСЬКА АВТЕНТИКА В МАРІУПОЛІ

Ірина МОЛЧАНОВА,
член Національної спілки журналістів України

Селище Тухля на Львівщині славетне давньою історією. Саме тут колись була зупинена й знищена велика кількість татаро-монгольського війська. Цю подію описав у своєму романі "Захар Беркут" Іван Франко. Пам'ятник Захару Беркуту понині височіє неподалік від села.

Зв'язок школи-інтернату № 2 і селища Тухля виник давно і невимушено. Спочатку діти листувалися з його мешканцями, а якось група старшокласників під керівництвом Т.О. Пархоменко поїхали у Тухлю на Різдво. Не було меж гостинності жителів села, які розібрали сиріт по хатах і намагались якомога ліпше представити донеччанам усі принади Різдвяних свят. Школярі здивовано слухали церковні співи, вчили напам'ять слова старовинних колядок, вперше бачили справжній вертеп із Вифлеємською зіркою. Проте вже через день самі колядували проїжджим по трасі шоферам іназбирали чималі гроші на зворотну дорогу.

Виявилось, у Тухлі поширеним прізвищем є Плачій. Скрізь великі та маленькі Плачії.

– Сходіть до директора школи – Плачія, – якось порадили маріупольчанам люди. – Він створив шкільний український музей. Подивіться. Не пошкодуєте!

Дітлахи разом із вчителькою направились до музею, а опинились... у хаті, яка слугувала українцям з давніх-давен. Рушники і колиска, піч та ікона – все сподобалось відвідувачам... і все захотілось мати у себе в інтернаті. Загорілись ідеєю школярі й почали випрошувати у селян найпростіші речі, яких днем з вогнем не знайдеш у сучасному місті. Добросердні люди їм не відмовляли, ділились, чим могли. І потягли учні на собі з Тухлі до Маріуполя ночви й діжку для тіста, кухлі для води, ікону Ісуса Христа, дерев'яні лопати і граблі.

Привізши етнічні скарби додому, звернулись до тодішньої директорки інтернату Алли Макєєвої за підтримкою. Вона погодилась створити музей, виділила для того цілий клас, оскільки школа-інтернат № 2 має статут української. Душею і беззмінним директором Шкільного етнографічного музею "Українська світлиця" з першого дня стала Тамара Олександрівна Пархоменко. Але важко було би втілити у життя цікавий задум, коли б інтернат не мав надійних друзів – шефів із "заводу Ілліча" (як відомо, Маріупольський металургійний комбінат досі носить назву "імені Ілліча". – **Ред.**). Саме вони створили основу майбутньої експозиції – зробили піч, ліжко, стіну хати з кратегу, вкрили дах очеретом. А далі – упорядковуйте оселю самі!

На свято Введення Божої Матері, музей відчинив двері для глядачів. Люди приходили з подарунками. Так, викладачка української мови з Будівничого технікуму Лідія Сейфуліна подарувала коромисло, прядку. Жителі провулка Космічний, де розташована школа, зносили хто старовинний рушник, хто подушку, хто ляльку або чемодан 30-х років. Спочатку "Українська світлиця" мала 6 експозицій, згодом – 12, потім для колекції кераміки, ляльок забракло місця в межі одної кімнати. Адже Тамара Олександрівна продовжувала відвідування Тухлі, була постійним гостем на славетному Сорочинському ярмарку і завжди привозила звідти численні народні вироби. Нині шкільний музей має 2 кімнати. У перший виділена чоловіча половина, де розкладений одяг і знаряддя для різного чоловічого ремісництва. Тут побачиш рубанки столярів; кошики з верби, брилі з рогози і соломи; вирізані з дерева скрині та солотовки; лапа, шило для шиття взуття; топірці, необхідні у господарстві. На жіночій половині – нині раритетні сорочки, плахти, зимні та святкові хустки. І, звичайно, різнобарв'я рушників, без яких не буває української хати. Середину музею займає піч. За піччю – кімната із столом та іконою над ним, посудом, звичайним хатнім начинням. Поза хатою стоять її господарі-українці із побутовим та сільськогосподарським реманентом.

Друга частина музею – Центр сучасного ужиткового мистецтва – знаходиться в іншій кімнаті, яка вражає веселковим розписом, із перевагою жовто-блакитних державних кольорів. Розпис зроблений власноруч невтомною Тамарою Пархоменко і Світланою Грошевою. Українські витинанки і ляльки-мотанки, обереги та петриківські іграшки, різноманітні свистулі й багатство керамічних виробів поряд із справжнім гончарним кругом... Де ще побачиш таке?

Діти люблять свою "Українську світлицю", біжать до неї кожну вільну хвилину, відвідують гурток "Юний екскурсовод", а потім самі проводять екскурсії для молодших класів та гостей із сусідніх шкіл.

Безумовно, музей відчуває постійну підтримку і допомогу директора інтернату Федора Бельченка.

Найприємніше, що добра традиція створення шкільних музеїв поширюється. Цього літа колишній учень школи-інтернату Сергій Синицький, який нині вчиться у Києві, відвідав улюблену вчительку Тамару Олександрівну. Він приїхав із другом. Петро Волошин – заступник директора однієї зі столичних гімназій, був щиросердно здивований, побачивши на Донеччині, у Маріуполі, справжній етнографічний музей, і запалився ідеєю створення подібного у себе. А нам хочеться закликати керівників шкіл частіше спрямовувати своїх учнів відвідувати школу-інтернат № 2, щоби вони не забували, що належать до великої української родини.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ВІТЧИЗНЯНІ ВІЙСЬКОВІ ВІДЗНАКИ

Моє покоління належить до дітей війни. У ті часи ми, хлопчаки, обожнювали воїнів, які були нагороджені орденами чи іншими відзнаками. Що ж вони означають? Грамота – будь-який письмовий документ, пізніше акт правового значення, а також форма нагородження окремих осіб чи колективів. Орден – відзнака, або почесна державна нагорода. Медаль – металевий знак, який видається за особливі досягнення в науці, культурі, військовій службі.

За радянських часів ми знали лише про радянські нагороди. Мало хто знав, що були й українські. Цю прогалину заповнив Ярослав Семотюк, родом з Прикарпаття. Він 1991 року видав книжку "Українські військові відзнаки". "Випускаючи в світ це видання, – пише автор, – маю на меті познайомити українського читача, а передусім нашу молодь, з нашими військовими традиціями, пов'язаними з боротьбою за вільну Україну".

Використання емблем та відзнак в Україні сягає сивої давнини. Ще за княжих часів представники значніших родів мали свої герби. Пізніше, за часів козацької держави, в Україні не існувало централізованого уряду, що видавав би нагрудні відзнаки. Проте військові з'єднання, полки та сотні мали свої емблеми, які розміщували на прапорах. Далі естафету українського війська перейняли УСС (українські січові стрільці), вояки УНР та Галицької армії, Карпатської України, УПА.

У книзі Ярослава Семотюка подається багата бібліографія важливих статей про українські військові відзначення. Велику роль у виданні книжки відіграло Наукове товариство імені Шевченка в Канаді. Українські військові відзнаки, дбайливо зібрані та систематизовані Семотюком в унікальному збірнику, мали би братися до уваги під час проектування нагород в сучасній Україні.

Геннадій БУРНАШОВ
м. Івано-Франківськ

"Я ТИХИЙ ЛОСКІТ ВАШИХ ДУМ"

У селищі міського типу Чабани Києво-Святошинського району Київської області розпочала роботу виставка виробів та художніх творів, виготовлених людьми з обмеженими можливостями Київщини. Її організатор – голова київського обласного осередку Народної академії творчости інвалідів, художник Юрій Пацан сказав, що виставка передусім покликана допомогти творчо обдарованим інвалідам реалізуватись у житті. Він відзначив, що місцева Чабанівська влада посприяла його ініціативі, люб'язно надавши приміщення. За словами Юрія Пацана, наступним його кроком буде організація аукціонів з продажу художніх творів з метою скерування вилучених коштів на потреби інвалідів. Виставка триватиме до 20 грудня.

На виставці, зокрема, були розміщені картини Сніжани Тимченко, яка мешкає у с. Козин Обухівського району. Сніжана малює, пише вірші, друкується в газетах, є переможницею українського літературного форуму "Поетична зима – 2003". Має три збірки поезії: "Я тихий лоскіт ваших дум", за яку отримала районну мистецьку премію Марії та Івана Гнипів, "Душа, поранена тюльпанами" та "Кімната двох облич". Усі книжки проілюстровані самою авторкою. А нещодавно відбувся її поетичний дебют в "Українській літературній газеті". На жаль, Сніжана Тимченко не змогла приїхати з Козина у Чабани на відкриття виставки, оскільки для неї, як і для багатьох інших наших людей з особливими потребами, подолати таку відстань є питанням вельми проблематичним.

Річ у тім, що в Україні не діє служба соціального таксі. З проханням висловитись з цього приводу звертаюсь до голови Київської міської громадської організації інвалідів Георгія Судзіловського. За його словами, соціального таксі в Києві немає. "Користуватись столичним комунальним транспортом людям з фізичними вадами дуже тяжко, а приватними маршрутками й поготів. Хоча нові тролейбуси й обладнані низькими сходами, але інваліди ними майже не користуються, зважаючи на ту кількість людей, які заходять чи виходять на зупинках. Людям в інвалідних візках просто небезпечно перебувати там, отже їм потрібен свій окремий транспорт", – повідомив Георгій Судзіловський. Далі він додав, що за часів мера Омельченка в Києві було закуплено по одному спеціальному автобусу для інвалідів з гідравлічними підйомниками на кожен район, але то була лише крапля в морі, та й її сьогодні вже немає. "А поки що соціальне таксі для столичних інвалідів – мрія", – відзначив Георгій Судзіловський.

Володимир МАНЬКО

ВРЯТУЙМО МИТЦЯ СНІЖАНУ ТИМЧЕНКО

Рахунок
у Національному банку
на ім'я Сніжани Тимченко
Реквізити: ТВБВ 10026/0549
Філія ГУ по Києву та області
МФО 322669
код ЄДРПОУ 09322277
рр 3739/793804
№ рахунку 6442

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ЧАС ВИПРОБУВАНЬ

Мозок нинішнього "пересічного українця" перенасичений "репортажами і повідомленнями" про амурні походеньки й п'яні бешкети "телевізійних зірок" та знахабнілих від безкарности посадовців усіх щаблів і рангів. Чого-чого, а друкованих видань та гламурних інтернет-порталів, які, попутньо рекламуючи безліч найрізноманітніших товарів, чинять чорну справу морального, духовного та фізичного розбещення й винародовлення українців, поширюючи цю інформацію, більше ніж достатньо. Тож зайве дивуватись, що детально поінформовані про розмір, колір і навіть виробника білизни якоїсь безталанної, проте розкрученої грошовитим і підстаркуватим коханцем "ведучої ток-шоу", неспроможні зрозуміти суті суспільних процесів, що відбуваються в Україні зокрема і світі в цілому. Саме цього й прагнуть воїни лукавого. Всебічно збоченими, морально розбещеними й духовно здеградованими легше керувати.

ДВОБІЙ СВІТОГЛЯДІВ

Хто поставить надійний заслін пропаганді й культивуванню чужого?

Олесь ВАХНІЙ

Оприлюднений пізно ввечері 09.12.10. на сайті Президента України Указ про ліквідацію Національної експертної комісії з питань захисту суспільної моралі (надалі НЕК) спровокував у мережі Інтернет жваві обговорення зі злостиво-тріумфальними коментарями. Показово, що авторами останніх здебільшого були прихильники легалізації наркотиків та одностатевих шлюбів, особи, які відверто сповідують нігілізм і декларують себе атеїстами, а також нечисельний, проте вкрай галасливий гурт маловідомих або ж штучно "розкручених" художників та літераторів. Шокуючо-креативна для загалу (проте саме з цієї причини і приваблива для несвідомих і нестійких) форма викладення ідеї або задуму (а чи існують вони насправді?) є головним критерієм "творчої діяльности" останніх.

Як і будь-яка урядова інституція постокупаційної та постколоніальної держави з неочікуваними для самих себе формально суверенізованими чільниками та номенклатурою, НЕК не мала належної можливости та чітких і конкретних важелів відповідним чином здійснювати взяті на себе перед суспільством зобов'язання. Перешкодами були недосконалість законодавчої бази, злочинна корумпованість та надмірна забюрократизованість усієї виконавчої гілки влади, політична нестабільність і неприхований тиск найрізноманітніших чинників. Окрім того, в Україні практикується упереджене подання інформації. Щось невиправдано проголошується найголовнішим, інше безпідставно замовчується. Загальновідомо, що той, про кого не знають, для інших не існує. Вимушене маневрування голови комісії

В.В.Костицького позбавляло його змоги належним чином реагувати на більшість негативних, суспільно шкідливих і націєвбивчих процесів. Проте кілька років функціонування (нехай і далекого від належного, а тим паче бажаного) комісії не минули для чесних платників податків даремно. Розпочата в суспільстві дискусія щодо необхідности якщо не заборонити цілковито, то принаймні обмежити в часовому просторі рекламу алкоголю та тютюнових виробів сприяла прийняттю Верховною Радою відповідного закону, який суттєво потіснив капітал, продукуючий цигарки й міцні напої. Надбанням громадськости стали й наукові висновки, що дали чітке визначення й остаточно розмежували еротику та порнографію, а також продукцію, що містить елементи насилля і жорстокости й таку, що їх пропагує. Оприлюднений в Інтернеті порадник батькам щодо захисту дітей від шкідливого і платного Інтернет-контенту змусив багатьох із них уважніше поставитись до поведінки власних дітей і захистити їхню психіку від впливу найрізноманітнішого негативу. Поза увагою громадськости залишився чомусь і той факт, що, врешті-решт, і самі представники великого й середнього капіталу погодились на дискусію та конкретні поступки. Прикладом того є звернення суб'єктів підприємницької діяльности з проханням надати висновок щодо пропонованої у продаж продукції та видання закритим акціонерним товариством "Київстар GSM" посібника для батьків "Діти в Інтернеті: Як навчити безпеці у віртуальному світі". Окрім того, здійснювані за зверненням правоохоронців експертизи друкованих видань та відеоматеріалів були дійсно незалежними й жодним чином не заангажованими, що давало змогу суду ухвалювати відповідні рішення.

Прихильники деградації і виродження не обтяжували себе роздумами про мораль, причини людського буття, обов'язок і право. Засоби, до яких вони вдавалися, прагнучи ліквідувати НЕК, викривали їхню справжню мету. Особисте знайомство з багатьма з них, а отже і можливість безпосередньо спілкуватися, дають мені підстави стверджувати, що за гаслами і закликами "заборонити цензуру" криється гріховне прагнення себелюбців "врізатися в пам'ять" (себто гін за дочасною, земною славою). Тим паче, що невдоволені наступом громадськости в цілому й НЕКу зокрема представники транснаціонального капіталу через підконтрольні фонди щедро винагороджували найактивніших і найгаласливіших імітаторів бурхливої діяльности. Лише це і є єдиним і логічним поясненням усіх їхніх дій і вчинків.

Я розумію причини радощів сповідників та ідеалізаторів естетичного дальтонізму, баналітету, найрізноманітніших збочень та безлічі форм непритаманної для патріархальної спільноти деградації. Віднині жоден державний орган не матиме навіть формального права заборонити неповнолітнім та особам з нестійкою психікою (а кількість таких у період нестабільности й суспільних пертурбацій зростає в геометричній прогресії) формувати власний світогляд на основі цілком протилежних Божим Заповідям, національним традиціям і духовним надбанням минулих поколінь засад. Вирядившись у шати "неупередженості", цинічні матеріалісти потрактовують протести віруючих "агресією ретроградів", а виступи та вимоги шокованих і стурбованих батьків проігнорують (як нерідко ігнорували в минулому та ігнорують нині) аналогічно цинічні правоохоронці та працівники органів юстиції і прокуратури.

Нині сповідники бездушного, проте вкрай агресивного матеріалізму святкують перемогу. Що їм до звичного і природнього ритму життя? Проблема захисту культурного та духовного надбання і без того окрадених та зневажених українців їх не турбує жодним чином. Потурання гріховним забаганкам виявилось важливішим. Проте виграна чужими руками битва ще не є остаточною перемогою, а ігнорування правди (себто свідоме небажання рахуватися зі здоровим глуздом) жодним чином не скасовує її. Ліквідація Національної комісії не є остаточною перемогою прагнучих накинути на шию українцям аркан позанаціонального та позацивілізаційного ярма. Історія знає приклади і причини занепаду багатьох цивілізацій. Вседозволеність і зухвала аморальність підточили й обеззброїли перед наступом зовнішніх чинників Вавилон, Єгипет, Карфаген, Грецію, Римську імперію...

Свідомо оминаю розмови й дискусію щодо доцільности або недоцільности підписаного указу. Питання стоїть дещо ширше: хто поставить надійний заслін пропаганді й культивуванню чужого і непритаманного? Я не маю на це поки що чіткої відповіді, оскільки політична влада показово самоусунулася. Слово за довготерпеливим народом. Чи погодиться він на роль пасивного спостерігача наступу негативу, хамства й толерантного потурання злу й несправедливости? Я на це не маю морального права. Тому й кличу до боротьби інших. Разом – переможемо. Майбутнє за нами!

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

БУВ ДУРНИЙ, ТА ВЗЯВ ДУРНУВАТУ...

Петро МАСЛЯК

Події останніх місяців і днів яскраво і виразно свідчать про те, що "команда проффесіоналів" швидко втрачає об'єктивні основи управління нашою державою. При цьому очевидно, що внаслідок повної некомпетентности і невігластва вона не знає, що робити, а тому або віддає віжки керівництва іноземцям, або некритично бере провальний досвід інших країн. Справа складається точно за сценарієм відомої української приповідки: був дурний, та взяв дурнувату, та не знали, що робити, підпалили хату. Керівництво держави чи то знає, чи то відчуває, що треба щось робити, але оскільки не відає, що і як треба робити, воно підпалює нашу хату, тобто Україну.

Я вже писав, що для сучасної України характерний період застою і стан, який можна охарактеризувати висловом періоду Брежнєва: маразм крєпчал. Але ситуація в країні змінюється вже не по днях, а по годинах. І ось період застою стрімко рухається до часового відрізку, який зветься соціально-економічна і політична деградація. Дійсно, як інакше можна назвати абсолютно маразматичне намагання регіоналів-олігархів укупі з комуністами зруйнувати основу будь-якої сучасної держави, тобто малий і середній бізнес? Це просто класичний варіант дій тієї людини, яка на дереві пиляє саме ту гілку, на якій вона сидить.

Головною "відмазкою" абсолютно неадекватних дій влади є нібито вимоги Міжнародного валютного фонду. Ось ми тут ніби то й ні до чого, все це від нас вимагає МВФ. Але хто ж тоді в Україні ви, хлопці і дівчата? Хто ж тоді у нас "будує нову країну"? У Києві ходить анекдот, що "регіони" вже не можуть сходити й до туалету без попередньої консультації з Москвою. Верховна, прости господи, Рада, приймає Податковий кодекс, а в цей час ціла "бригада" "регіоналів" на повну котушку "консультується" в Москві. "Нашу владу" постійно "консультують і дружать" російський президент і прем'єр-міністр, а також відпускає їм гріхи "ФСБешний патріарх Кіріл". Як це все називається? Виходить, що Україною керують Міжнародний валютний фонд і Росія. А якщо це дійсно так, то навіщо нам утримувати за власні податки цей й "своїх" президента, прем'єр-міністра, парламент аж з 450, як називають їх у народі, "політичних проституток"? Навіщо витрачати на них мільярди? Набагато ефективніше посадити в президентському палаці лише одного представника МВФ – і нехай він керує. І не треба буде вертольотів, Міжгір'я, цілої армії охоронців, які стіною стоять між розгніваним народом і його "слугами".

ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

ЗГАДУЮЧИ ЧОРНОМИРДІНА

Борис ВАСИЛЬЧЕНКО, інженер

Нещодавно на похороні Чорномирдіна прем'єр Росії Путін сказав, що коли стало питання – послом у яку країну піде Чорномирдін, той відповів, що тільки в Україну, бо, мовляв, дуже любить її, Україну.

Говорячи про любов газового магната до України, пригадується таке. Приїхавши до України уже в якості посла, Віктор Степанович заявив, що незабаром вивчить та заговорить українською. Як, наприклад, посли Польщі та деяких інших держав. Не вивчив, не заговорив, бо, мабуть, не хотів.

Пізніше посол Росії заявив, що українці і росіяни майже один і той же народ, "только язик немножечко отлічается".

Далі цю ідею "єдиного народа" озвучив головний московський піп Кіріл, а лідер регіоналів висунув взагалі дику ідею „один народ – два язика".

Принагідно відзначимо, що свого роду рупором тієї партії є затятий українофоб Табачник, який з мовчазної згоди президента та прем'єра, який говорить українською так, ніби корова "виписує" вальс на льоду, "продавлює", за влучним висловом академіка Івана Михайловича Дзюби, "прокислі щі" від Табачника. Але повернімося до Чорномирдіна. Звідки було йому знати, що народ Московії не має слов'янського походження. Їхня історія старанно замовчує цей факт, а європейських істориків у Москві, як відомо, ігнорують. Не знають наші сусіди, що "стоит русского хоть немного поскрести, как он все-таки оказывается татарином", – зазначав К.Маркс (т.30. стор.306). Ще далі Маркс говорить, що "настоящие московиты, то есть жители бившего великого княжества Московского, большей частью монголы или фины и т.д.

Они не славяне и вообще не принадлежат к индогерманской рассе, они интрус (незаконно вторгшиеся), которых требуется прогнать за Днепр и т. д. (т.31 стор. 106, 107).

Не знав, мабуть, Віктор Степанович, що Росією Московія стала зватися за указом Петра I, а назву "русскіе" монголи-московити отримали за указом Катерини II.

Ми говоримо дуже різними мовами. Московити, які ніколи не жили в Україні, ніколи не зрозуміють українця, який говорить своєю мовою, в той час як слов'яни, чи то білоруси, чи поляки, чи болгари нас легко розуміють без перекладача.

Варто додати, що українці, європейці за ментальністю, працьовиті, охайні, набожні, наші предки ніколи не говорили поганих (матерщинних) слів, в той час як московити в основній своїй масі ледачі, дурні ("русские идиоты, дураки", – каже Лєнін, в "Росии два "Д" – дураки-дороги", – каже Гоголь), матюкатися починають, як тільки навчаться говорить. Як відзначає політолог Збігнєв Бжезінський, на відстані п'яти кілометрів від обласного центу у них уже немає туалетів, біля ізб не ростуть сади, лише берези, сосни та бур'яни.

Але пнуться сучасні діячі імперії зла, хочуть довести, що їхній народ походить від України-Руси. "Наш общий князь Владимир", – каже Путін, цей, за словами Валерії Новодворської, маніак, що затіяв геноцид чеченського народу та агресію проти Грузії. Але Росія, як зазначає ця правозахисниця, є країною з ординськими традиціями, її мета "бессмысленные завоевания, цивилизованная жизнь ей не светит, Россия – глубокоязычная страна, верящая не в бога, а в государство, идеология Росии – византийская орда".

На одній із прес-конференції журналісти запитали Віктора Степановича, чи покається Москва за геноцид українського народу у 1932–33 роках.

– Еще чего! – відпарирував посол. – В России тоже голод был.

Правильно, був. Але лише в тих місцях, де компактно проживали українці: на Кубані, на Дону, у Поволжі, Казахстані та на Далекому Сході.

Не закінчився геноцид українців у Росії і зараз, але тепер уже – духовний. Якщо в країнах, де живуть українці, від Австралії до Британії, від Аргентини до Канади, від Польщі до Піренеїв українці мають свої школи, газети, телебачення, то у Росії, де проживає сім мільйонів наших земляків, нічого подібного немає. У цій країні, як і в часи, коли вона була в'язницею народів, а пізніше – концтабором, "від молдованина до фіна на всіх язиках все мовчить, бо благоденствує" (Т.Г.Шевченко).

Не покається Москва ні за Батурин, де її солдати у листопаді 1708 року рубали нашим діткам голівки, ні за події під час та після Великої війни українського народу проти московських загарбників у 1918–21 роках, ні за репресії, ні за Другу світову війну, яку вона розв'язала разом із гітлерівською Німеччиною і яка відібрала мільйони життів та сплюндрувала нашу країну. А московські попи не відправлять панахиди ні в Батурині, ні в Биківні.

А от папа Римський Іоан Павло II відвідав Биківню, в якій похоронено 120–140 тисяч замордованих московськими окупантами жертв, приблизно стільки ж, скільки окупанти гітлерівські знищили у Бабиному Яру.

На закінчення хочеться, дещо перефразувавши Павла Тичину, сказати:

Росіє, мене ти пожирала
Як нищила моїх батьків, братів, синів
Коли залізо, хліб та вугіль крала,
О, як твій дух мені осатанів!

Ось такі думки приходять у голову при спогадах про Віктора Степановича Чорномирдіна, який, зрештою, був сином СВОГО народу та свого часу.

м.Боярка Київської області

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

Науковій громадськості світу

Президентові Національної академії наук України Патону Б.Є.

Шановні пані й панове!

Лихо, що спостигло сучасну українську культуру, набирає нових загрозливих форм у наступі на науково-культурницькі заклади.

Досі одним із провідних наукових осередків українського музейництва вважався Національний Києво-Печерський історико-культурний заповідник. Тут працювали доктори й кандидати наук, фахівці з історії Церкви й сакральної культури. Щороку в Заповіднику провадилися наукові конференції ("Несторівські читання", "Могилянські читання", "Православ'я – наука – освіта" тощо), на які з'їжджалися провідні вчені з різних країн. Виходили наукові монографії й збірники.

Ситуація різко змінилася після призначення 8 квітня 2010 року на посаду генерального директора Заповідника Громової Марини Едуардівни. Аналогічно до подій початку 1930-х років погромницька активність нового керівництва спрямована на знищення наукової складової заповідника, виселення музеїв із приміщень Заповідника. Наказом п. Громової № 230 від 10.11.2010 р. звільнено 5 докторів наук і 5 кандидатів наук. У різний час ученим, що недавно пройшли атестаційну комісію, було "запропоновано" піти самим або їх брутально переведено на низькі посади (напр., упорядника кількатомового покажчика видань, що вийшли на території України, Сергія Степановича Петрова – на посаду двірника). Під різними приводами зі штату Заповідника звільняються висококваліфіковані музейники (попереджено про скорочення чудового знавця іконопису Ольгу Олександрівну Коваленко), реставратори, натомість на звільнені посади призначаються особи без належної кваліфікації. Зупинено підготовку до друку планових робіт, зокрема збірника документів про втрати культурної спадщини України в мирні роки XX ст., про що було підписано угоду між заповідником та Інститутом історії України НАН України.

Звертаємось до Вас із проханням підтримати наш протест проти вандалізму.

З повагою

Сергій БІЛОКІНЬ, доктор історичних наук, лавреат Державної премії України ім. Т.Шевченка;
Сергій ГАЛЬЧЕНКО, доктор філологічних наук, професор;
Світлана КАГАМЛИК, кандидат історичних наук;
Алла КИРИДОН, доктор історичних наук, професор;
Валерій ЛАСТОВСЬКИЙ, доктор історичних наук, професор;
Сергій СЕГЕДА, доктор історичних наук, професор;
Василь УЛЬЯНОВСЬКИЙ, доктор історичних наук, професор.

ТРАГЕДІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Книжка "Кияни – свідки голодомору" містить свідчення очевидців нашої національної трагедії – Голодомору 1932–1933 років. Загальна редакція та упорядкування здійснені головою Київської міської організації "Меморіал" ім. Василя Стуса Романом Круциком 2009 року, вийшла друком 2010-го. Обсяг – понад 400 сторінок. Книжка починається з тексту Закону України "Про Голодомор 1932–1933 років в Україні" за підписом Президента Віктора Ющенка.

У вступній статті Р. Круцик пише: "Голодомор 1932–1933 років став відплатою комуністичної Москви за боротьбу українського народу, насамперед селянства, яке, починаючи з 1918 року, чинило мужній опір цій владі. В 1932–1933 роках в Україні від голоду загинули мільйони людей. Голод охопив весь Центр, Північ, Південь та Схід України. В результаті організації радянською державою Голодомору було повністю ліквідовано соціальну базу опору українців проти комуністичної влади". Далі він пише, що підготовка до втілення в життя злочинного задуму тривала кілька років. У вступній статті Р.Круцик наводить висловлювання свідків Голодомору, в тому числі й письменника А.Головка та видатного науковця А.Марочка. Тут же опубліковано копії директив ЦК ВКП(б), СНК СССР та ЦК КП(б)У, в яких більшовицьке керівництво давало розпорядження щодо виїмки хлібу з українських сіл. У книжці "Кияни – свідки голодомору" є розділ "Зарубіжна преса 1932–1933 років про голодомор", а також документи Світового комітету порятунку України.

Серед вмісту найбільшого розділу "Свідчення очевидців" слід відзначити свідчення Володимира Ткачука, активного члена Київського міського "Меморіалу". Він народився 1924 року у Вінницькій області, пережив два Голодомори – 1932–1933 років та 1947 року. Володимир Ткачук розповідає: "Мало було таких сімей, які б не втратили рідних від голодної смерти". На його вулиці у селі Пузирки проживало 43 особи, а вижило лишень 9. Подібними є свідчення й інших киян. Наприклад, Парасковії Кириєнко родом з Чернігівщини, 1919 року народження, яка живе й понині. Вона пережила аж три голодомори – 1922 року, 1932–1933 років та 1947 року. Як свідчить П. Кириєнко, у голод 1932–1933 років половину її села Орлівка вимерло. Так само свідчить й Іван Клименко родом з Кіровоградщини, де у його великому селі померло аж 1000 чоловік.

Багато людей, свідків голодомору, запитують – коли буде покладено край брехні та знущанню над нашою нацією? Коли відбудеться суд над комуністами, коли Росія, як правонаступниця СРСР, вибачиться перед українцями за скоєне, як це зробила Німеччина стосовно до євреїв? Коли Росія виплатить компенсацію родичам померлих від геноциду?

Книжка "Кияни – свідки голодомору" може бути використана науковцями, істориками, літераторами, письменниками, які займаються вивченням або висвітленням цього питання. Але передусім книжка має пізнавальне значення. І світ отримає ще одну нагоду переконатися, що Голодомор 1932–1933 років в Україні був штучним, заздалегідь спланованим та здійсненим тодішнім більшовицьким керівництвом СРСР.

Петро БУДИЧ
м. Київ

МАЛОРОСИ

ЯК Я ХОДИВ ДО ТЕАТРУ

Олег ЧОРНОГУЗ

Іду Хрещатиком до театру Івана Франка. Хочеться подивитися виставу. "Ідіот". Чи то читаю афішу, чи то сам собі це слово кажу. А потім сам собі додаю: "Яка вистава? Поглянь на Хрещатик! Поглянь на Банкову! Всюди акції. Всюду артисти! Одна маса людей з хоругвами, хрестами, саперними лопатками під ризами й двоглавим орлом над головою йде від Лаври чи то до Президента, чи то до Верховної Ради. Отже, хрестовий похід. Московський. Йде і через кожних тринадцять кроків (ніби від сатани) горлопанить:

– Нє отдадім хахлам храм!

Я це вже колись бачив. Згадав. Протягом усіх 20-ти років нашої Незалежності. З того дня, як Леонід Макарович віддав Московському патріархату українську святиню. Можна сказати – український Ватикан. Разом з Нестором Літописцем. Тепер дивлюсь і сам собі кажу:

– Дурака ти тоді зваляв, Леоніде Макаровичу! А ще корінний ідеолог!

Нині знову йдуть. Куди йдуть? У черговий похід! За чим ідуть? Загарбати черговий український храм. Черговий шмат родючої української землі. Викинути на смітник нашу пам'ять. Наші старожитності. Попереду Двоглавий і портрет – мордвина Гундяєва. Твердо йдуть. Упевнено. Як по своїй землі. І так вже повсюдно. А пан полковник КДБ і академік по сумісництву В. Литвин тим часом приймає від своїх однодумців законопроект про другу державну мову.

– А чи ви хоч знаєте, який сьогодні день і де ви живете і молитесь? – це я до хрестоносців з потворами-орлами.

– Ми етого язика нє панімаєм!

– Але ж Господь Бог.., – це ще я.

– Бог єдін. Какая разніца, на каком язикє молітся? – і посунули далі. До Литвина. Від Лаври. У День української писемности. У День народження нашого Нестора Літописця.. А "хрестоносці" йдуть до Ве Литвина. До його тимчасової резиденції. З гаслами: "Дайош второй язик!". Я ж хуліганю і кричу:

– В один рот!

Але вони мене забивають хоругвами, приватними палатками нардепів-комуністів Царькова і Самойлик та …московськими матюками.

Чим ти на це відповіси? Зброєю пролетаріату? Якось у такому віці не личить. Все ж нібито суцільний віруючий і богомільний люд. Залишається тільки плюнути. Услід. Та ще хочеться прокоментувати. "Так, Бог один. А бидла море. Бидла океан. Баранів і козлів ще більше!".

Коли назустріч ще одна акція. Ці з прапорами. Хто з біло-сердечними. Хто з синьо-жовтими. Хто з гаслами. Такі ж нещасні, як і перші. Бідні і замучені. Ніби вчора з каторги. Ці кричать: "Українцям українську мову!". Засмикані, згорьовані. Враження таке, ніби раби просять останнього слова у Президента. Останнього слова на право вимовити його рідною мовою. Я ж стою і плачу. Я стою, і мені здається, що мене спустили з неба на землю. Спустили на мотузці. На асфальт. І я дивлюся на цих рабів німих і запитую. Запитую себе. Не їх! Невже із резервації? Невже це вже трапилося? І коли? У День народження Нестора Літописця? У Свято, а чи трохи пізніше? А може, сьогодні народився Президент? Може? І саме в цей день. Раз на рік. Їм дозволено. Рабам дозволено вийти з резервацій і гукнути на всю Банкову. Українцям українську мову. Державну. Не допустимо до влади Феню!

Опустив голову. Почухав потилицю. Почав думати. Почав згадувати. Хто така Феня? Чи бува не з нашого під'їзду?! Ні, не з нашого. Згадав. З сусіднього. Таки з сусіднього. Чому ж вони проти неї протестують? Невже й Феню вибирають у Президенти?! Козли. Казав же Глоба. Наступним президентом буде Феня. Як у воду дивився. А тим часом:

– Не допустимо Феню! Смерть Фені! – це уже в емоціях. У запалі.

– Господи! До чого ти допустив?! – піднімаю очі до неба. – Ці хочуть знищити Феню. Юродиві з саперними лопатками за поясами – знищити хахлів. А над цим усім двоглавий і п'ятикутна зірка. Переплелися. Як брат з сестрою. Чи сестра з братом. Наче єдинокровні!

– Вавилонське стовпотворіння, – кажу собі. – Ідіот, куди ти йдеш? Які вистави в театрі Івана Франка? Тепер вистави щодня і безкоштовно на вулицях і майданах України. Дивись і переживай. Плач і смійся. Паяц. Блазень.

Поглянь на палатки біля Верховної Ради, на загиджений "православними" з Московського патріархату київський сад-парк. Поглянь на це поєднання. Сатани і того, кого називають сином Божим. Нардеп Царьков і нардеп Самойлик. Квазімодо відпочиває. На карнизі собору Божої матері. Квазімодо відпочиває і посміхається, читаючи: "Приватна палатка комуніста Царькова! Приватна палатка комуністки Самойлик!". Так на нардепівських палатках написано. І згадуєш "українського поета Чехова". Згадуєш і кажеш – не палатка, а палата №6. Царьков з червоною зіркою і з хрестом. Сатана поєднався з Богом.

Господи, піднімаєш голову до неба, у що перетворився твій світ?! Наш світ! Український світ! Учора ж перші (царькови-самойлики, зайди і яничари) розпинали цих попів на хрестах і вішали на золотих банях. Руйнували церкви і храми. Монастирі перетворювали в… елеватори. На медозбірні вбивали псів. Для кожного громадянина СРСР виділяли нібито по два шматка мила на душу населення. А тепер ці ж самі душі разом: богомільні й атеїстичні. Митрополит Сабодан випускає книжку з передмовою червоношкірого вождя. Сучасного. Того, що Симоном… Вибачте, Симоненком пишеться. Комуніст у церкві хреститься і сильно поклони б'є. Митрополит дозволив, бо комуніст попросив ніби у Вас, Боже, прощення. Ніби спеціально їздив до Стіни Плачу. І там вимолив прощення. Вимолив і одразу з атеїста став віруючим, як Царьков, як Кілінкаров, як Самойлик, як Олександрівська, як Садам Іванович. Усі богомільні. Помилуй їх, Боже. Помилуй і прости. Вони не знають, що творять. Або ж навпаки – знають, але вголос не кажуть. Чи Ви, мій Боже, в них відібрали розум? Разом з мисленням. Разом з логікою. Разом з партійною честю. І партійною совістю. Що ж Ви залишили їм у душі? Невже те саме, що й литвинівцям?! Набили шлунки зеленню?! Імпортною. А що ж Ви їм дали взамін? Що ви їм уклали в головну (від слова голова) порожнину? Що вже ані мислення, ані думання. Навіть на перспективу. Найближчу! Найближчу і печальну. Печальну, як цей світ. Все з'їдять. Разом з зеленню. І стане вона, зелень, після травлення золотою. І що ж залишиться? Оте й залишиться. Тільки за кольором. І тільки за запахом. Боже, не набивай цим короткозорим папірцями голови. Дай їм хоч трохи мислення. Перспективного і уявного. Дозволь їм заглянути у своє печальне завтра. Чим воно їм запахне. Чим для них воно кінчиться.

Йду Банковою. Опускаюся на вулицю Городецького. Дивлюсь на химери. І знову плачу. Господарі у зайд просять мови. Рідної мови. Просять у день якогось свята. Подумки розмірковую: у свята усі господарі світу… Господарі своєї землі сидять по кав'ярнях. П'ють каву. Може, п'ють каву з чимось міцнішим. Інші веселяться за гальбою пива. А бідні, нещасні і недружні, нинішні екс-господарі просять у Фені землю. Свою землю. Свою землю і свою мову. Вони ніби кажуть, звертаючись до Фені:

– Батюшко, дозволь заговорити рідною. Не вбивай. Не розстрілюй. Не знищуй і не заганяй в товарняки і до Сибіру. Просять, щоб говорити не лише у своїх резерваціях. Не лише на власній кухні. Бо завтра…Завтра. Як тільки двоглавий сяде у… Київсько-Печерській лаврі і розкине свої крила по всьому "русскому міру", що нині ще митрополією зветься, то й ми вже й акцій не побачимо, ані на землю, ані на слово.

А Феня мовчить. Феня навіть не вийшла з під'їзду. Феня посміхається. Посміхаюся і я. Крізь сльози. Посміхаюся і думаю: "А чому б отим трьом, отим різношерстим (назвемо їх цапом, холуєм і козолупом) не прийняти інший закон. Без перепису населення. 46-мільйонного. Ні, тепер, здається, 40-мільйонного. Днями ще 6 цілих, і 6 десятих чкурнули за "бугор". Не кажу, що вони правильно зробили. Цього я не кажу, але думаю. Думаю і знаю, що їх там не називатимуть нациками, фашистами, бандерівцями. Називатимуть українцями. Називатимуть людьми. Все ж у цивілізований світ помандрували. Та й там з акціями і гаслами в руках ходити не треба. В Італії, Польщі, Угорщині й у Молдові і так оголосили, що українська мова житиме. Хоч за бугром, хоч за кордоном, якщо вже не вдома.Без акцій… Без ходінь… Є надія, що хоча б там не зникне. Дасть Бог, і у Сибіру її державною оголосять… Радуйтесь, раби. Сибір у три рази більша за Україну. Радуйтесь, нещасні.

Може, й у нас паспорти випустять. І не тільки для резервістів… Це тих, що революціонери на власній кухні. У резерваціях значить. Ті, що кричать: поверніть п'яту графу. І я кричу і плачу. Поверніть 5-ту графу.

Але ж напишіть у ній, скажімо, так:

– Такий-то і такий. Українець.

– Такий-то і такий. Українець…

Решті – за його життєвим кредо і відповідністю до поведінки. Наприклад:

Л. В.М. (прізвище й ім'я та по батькові пишеться повністю), а далі в 5-ій графі додається за родом занять чи особистим кредо, або станом душі на даний етап. Повністю пишеться так:

Л. В.М. Графа 5 – Фарширована зеленню тушка.

Є.О.С. Графа 5 – Цап без бороди...

І так далі, і тому подібне. Кожному по заслугах і кожному за життєвим сумлінням. Решті, які не підпадають під вищезазначені "титули", а тільки під фрази: "КАКАя разніца в КАКУю церкву ходить?", "КАКАя разніца на КАКОм язикє разгаварівать?" 5-ту графу заповнити одним словом: бидло. У виключних випадках – свиняче рило або баран несусвітній. І на цьому ставлю крапку. Ні. Вибачте – кому. Бо свій законопроект прошу громадськості запропонувати детально розробити ще трьом баранам і козлам й подати до Верховної Ради. Особисто пану Литвину. Миротворцю. На посаду авторів законопроекту й упорядників узяти Єфремова, Симоненка, Гриневецького і для "общего" редагування Савіка Шустера і Євгенія Кисельова – найкращих знавців державної мови в Україні. І тоді порядок у країні буде. Головне й ми, українці, нарешті дізнаємося: хто є хто? І які у нас, в Україні, нацменшини. Відповідно до графи. П'ятої. За новим законопроектом, який, сподіваюсь, стане Законом. З великої літери.

ПОСТАТІ

ВІН СЛУЖИВ УКРАЇНІ

До 150-річчя з дня народження Ярослава Окуневського

Ярослав ГАНІТКЕВИЧ,
дійсний член НТШ, професор-емерит
Львівського Національного медичного
Університету імені Данила Галицького,
лавреат премії імені Івана Огієнка

Я.Окуневський часто приїздив до рідного краю, перебував у сестер в Яворові, в Городенці у брата Теофіла, підтримував дружні стосунки з українською інтелігенцією Галичини, зустрічався з Іваном Франком, Денисом Лукіяновичем та ін. Він постійно цікавився українським національно-культурним життям, передплачував українські видання і дописував до них статті, рецензії, аналітичні матеріали, листувався з авторами. Щедро допомагав матеріально своїм землякам. 1901 року він та його брат Теофіл дали по 2 тисячі крон на купівлю Народного дому в Городенці, в якому розмістилися українські товариства та організації. Він підтримував своїми коштами "Рідну школу", сирітські доми, незаможних українських студентів, допомагав товариству "Просвіта", яке обрало його своїм почесним членом. Допоміг братові Теофілу і доктору Іванові Ціпановському (члену УЛТ з 1910 року) відкрити першу повітову лікарню в Городенці. Був членом НТШ.

Перша світова війна застала Я.Окуневського у Адміралтействі на посаді керівника санітарної (медичної) служби австро-угорського флоту. Набутий багатий досвід згодився при організації медичної служби флоту в бойових умовах. Але розпад Австро-Угорської імперії різко змінив його життя. Він став брати активну участь у національно-визвольній боротьбі українського народу, вітав створення Легіону УСС, став організатором та головою Української Санітарної Місії у Відні, згодом – начальником санітарної управи Української Галицької Армії, вступив у Союз визволення України. Він надав суттєву допомогу санітарній службі легіону УСС, організував доставку для нього медикаментів, збирав кошти для молодої Української держави, жертвував на забезпечення Легіону великі суми. Особливо велику фінансову допомогу надав йому Іван Білинський – уродженець Тернопільщини, який став у Єгипті придворним фармацевтом і лікарем одного із знатних кедивів, володів великим багатством. Проте інфляція воєнного часу призвела до знецінення грошей і втрати майна Я.Окуневського.

Після проголошення 1918 року ЗУНР Я.Окуневський очолює Державну медичну місію ЗУНР у Відні. Незабаром він зголошується в Галичині до служби рідному народу, в період 1919–1922 рр. переїжджає жити до Городенки до брата, стає головнокомандувачем у санітарних справах Державного Секретаріату ЗУНР.

Коли Морське відомство УНР стало формувати полки морської піхоти, керівник медичної місії ЗУНР у Відні адмірал Ярослав Окуневський зробив значний внесок у забезпечення військ УНР. Використавши свої зв'язки, він 1919 року організував доставку медикаментів і військово-медичного майна на потреби армії УНР, для забезпечення військ генерала М.Омельяновича-Павленка, в тому числі і Дивізії морської піхоти. Він також надав значну допомогу військово-морському аташе УНР у Відні капітану 2-го рангу Дашкевичу-Горбацькому в організації відправки з Адріатичних портів флоту Австро-Угорщини вихідців із Західної України для комплектування ними морської піхоти УНР, зокрема для підготовки в Коломиї 1-го Гуцульського полку морської піхоти. Полк, після переведення у Броди, отримавши озброєння і технічне оснащення та пройшовши курс навчання і бойової підготовки, готувався для відправки на фронт під Київ.

Ярослав ОКУНЕВСЬКИЙ з дружиною Отілією, дочками Ольгою та Теодорою.

Поразка УНР стала важким моральним ударом для вже літнього адмірала, який не міг перенести зради національних ідеалів з боку людей, яким він, незважаючи на власні матеріальні нестатки, допомагав. Ситуацію погіршувало те, що польська влада відмовила йому у наданні заслуженої пенсії. Він залишився у брата Теофіла в Городенці, став працювати лікарем в лікарні, яку допоміг збудувати 1909 року.

Попри все, Я.Окуневський не полишав громадської діяльності, 1921 р. був делегатом 2 конгресу Міжнародної допомоги дітям у Женеві.

Помер Я.Окуневський після недовготривалої хвороби 24 жовтня 1929 року, похований з почестями в Городенці. За оцінкою Романа Горака, "нікому з українців Австро-Угорщини не вдавалося досягнути такого становища в суспільстві, дослужитися до різних титулів та орденів, як Ярославові Окуневському, не онімечившись і не ополячившись при цьому. Всюди, де виникали питання про його національну приналежність, не приховував, як це часто робили інші, що є українець, і терпеливо роз'яснював, де та Україна, яку навмисно або ж через елементарну необізнаність у географії плутали то з Польщею, то з Московією...".

За совєтської влади Я.Окуневського як "буржуазного націоналіста, лютого ворога українського народу" заборонили згадувати, книгу його вилучили з бібліотек, могилу сплюндрували, родину брата Теофіла депортували до Сибіру.

Нині в Україні повертають у нашу історію імена видатних українців – Ярослава і Теофіла Окуневських. Перші публікації про них з'явилися ще в 90-х роках, а 2008 року на їхній батьківщині в Городенці та в селі Яворові відбулися урочистості з нагоди 150-річчя Теофіла Окуневського. Того ж року у Львові проведено конференцію, присвячену родині Окуневських. У цих заходах ішла мова і про Ярослава Окуневського. Київське видавництво "Темпора" перевидало книжку Я.Окуневського "Листи з чужини".

Цього року широко відзначається 150-річчя від дня народження Ярослава Окуневського. Матеріали про видатного лікаря і патріота опубліковано в Києві, Львові, Івано-Франківську, Чернівцях, у Городенці, Косові та ін., представлено в інтернеті.

Особливо цікавими та змістовними були відзначення річниці адмірала 1–5 жовтня ц.р. у Львові та на його батьківщині, оскільки в них взяв участь онук Я.Окуневського – доктор Егон Бальцар, лікар-педіатр з університетської клініки у Відні. Довгий час ми були відокремлені "залізною завісою", вважалося, що сім'я Я.Окуневського загубилася десь в Європі. Онук шукав відомостей про свого дідуся в інтернеті і натрапив на наші публікації, зав'язалося листування. За сприяння нашого посольства у Відні та консульства Австрії у Львові вдалося здійснити приїзд в Україну д-ра Е.Бальцара з дружиною Теолiною.

У Львові онук Я.Окуневського виступив на ХІІІ конгресі Світової федерації українських лікарських товариств (СФУЛТ), зустрівся з лікарями – членами УЛТ та НТШ. Він привіз матеріали про нащадків адмірала – до правнуків і праправнуків, які тепер живуть в Європі та Америці, подарував експонати для Музею галицької медицини ім. М.Панчишина.

Ім'я Ярослава Окуневського в незалежній Україні повинно увійти назавжди як в історію української медицини, так і в число видатних особистостей нашої історії.

м.Львів

Закінчення. Початок у №47.

У ЛЬВОВІ ВІДБУЛАСЯ ПРЕЗЕНТАЦІЯ КАРТИ ОУН

10 грудня 2010 р. у приміщенні Львівської обласної ради, відбулася презентація настінної карти "Організація Українських Націоналістів". Видання присвячене 120-й річниці з дня народження Андрія Мельника (народився 12 грудня 1890-го року).

Президент фонду Ростислав Новоженець, презентуючи карту, зауважив, що це видання ще раз розвінчує брехливий міф недругів України про те, що ОУН, мовляв, діяла виключно на західноукраїнських землях. Навпаки, зібрані матеріали доводять всеукраїнський характер організації, яка, зрештою, відзначилася і далеко поза межами нашої держави.

Загалом мапа містить портрети та коротку інформацію про голів Організації Українських Націоналістів, починаючи від Євгена Коновальця. Тут є згадки про головних ідеологів, крайових провідників та головні конференції ОУН. Цікавою для читача має стати хронологія найвідоміших атентатів УВО та ОУН. Крім того, мапа містить і такі розділи, як створення ОУН, завдання і діяльність, розкол, діяльність в екзилі тощо.

У центрі видання на карті українських земель позначені штаб-квартири ОУН, концтабори та в'язниці, де утримувалися найвидатніші діячі організації, місця їх народження та загибелі, маршрути похідних груп тощо. Єдине, про що справді жалкує Р.Новоженець, так це про те, що формат видання не дозволяє умістити всю зібрану інформацію. Але це, зрештою, цілком об'єктивна обставина.

http://maidan.org.ua/

СВІТОЧІ

УКРАЇНСЬКИЙ ПОДВИЖНИК ЗАГАЛЬНОЛЮДСЬКОГО ПРОГРЕСУ

ПАМ'ЯТИ МИКОЛИ РУДЕНКА (1920–2004)

"Наріжний камінь" (яким іменують теорію додаткової вартости) з підвалин марксизму першим почав вивалювати доктор Сергій Подолинський. Український новатор показав, що праця не витворює матерії, а "продуктивність праці може полягати лише в тому, що щось – теж не створене працею, прибуває до певного предмету. Се щось… – власне, енергія". Академік Володимир Вернадський підтвердив фундаментальність положень про поновлювану енергію та живу речовину, керованість яких людським розумом і спрямованою розумом працею витворює додаткові блага.

Критику вад політичної економії через кілька десятиліть продовжив Петро Григоренко. 5 чи 6 разів простудіювавши "Капітал", він ствердив: "додатковою вартістю може стати лише додаткова енергія". Генерал-правозахисник виніс вирок доктрині К.Маркса, котрий "відволік увагу своїх послідовників від того єдиного джерела, яке творить життя на Землі".

М.Руденко майже піввіку "лупатиме скалу" домарксистських, марксистських та постмарксистських економічних доктрин. Поет-шістдесятник доведе недостатність і хибність того тлумачення субстанції вартости, яке понині загрожує планетарним занепадом чи навіть загибеллю цивілізації. Він викриє мізантропізм доктрин, які через наукову безпорадність та лінощі думки їхніх апологетів перетворилися на пастки для земного людства.

Через 220 років після оприлюднення шотландцем А.Смітом "Дослідження про природу та причини багатства націй" українець М.Руденко з'ясує ту слабкість смітіанського поля, на котрім проростають "отруйні мухомори марксизму". На 110 році з часу появи "Капіталу" сміливець спростує утопії, що заманюють людей у провалля омніциду.

…Мине рік після Берлінської кризи, як у Карибській затоці зштовхнуться армади кораблів, готових за вказівкою Кенеді чи Хрущова розпочати світову війну. Український дослідник доведе: у підґрунті планетарного протистояння – ворожнеча смітової та марксової доктрин. Хоча обидві – "дочки-матері" однієї й тієї ж політекономії. Аналізуючи інше глобальне зіткнення наддержав – СРСР і Китаю на о. Даманському – він викриє нездоланну суперечність самого марксизму, що спричиняє зависання людства над урвищем самознищення.

"Де шукати порятунку?" – допитуватиметься український інтелектуал після розпаду СРСР, крах якого підтвердить, та не усуне недостатність економічних теорій. І знаходитиме світоглядну запоруку безпеки від мілітарних, екологічних та інших глобальних загроз у фундаментальних засадах фізичної, а не в апологіях політичної економії, хоч кому б ті належали, – Сміту чи Марксу.

Консультантом із досліджуваних українським ученим економіко-філософських проблем стане відомий російський дисидент акад. Андрей Сахаров. За порадою академіка будуть написані "Економічні монологи".

Їх першу частину М.Руденко назве "Прощавай, Марксе". На досвіді України і власного життєвого шляху дослідник прийде до висновку, що спроби практично втілити утопії марксизму і похідних від нього ленінізму та сталінізму перетворили XX століття у найкривавіший період людської історії. М.Руденко розпрощається з марксизмом, аби сказати "Здрастуй, Франсуа Кене!" (саме так називається друга частина "Економічних монологів").

За ці зізнання український інтелектуал (поет, прозаїк, драматург, оригінальний науковець-новатор, у подальшому – дійсний член УВАН, член Міжнародного пен-клубу та ін.) жорстоко переслідуватиметься у часи тоталітаризму. М.Руденка оголосять божевільним, потім позбавлять волі: його – на 12 років концтаборів і заслання, дружину Раїсу – на 10.

Український дослідник покаже, що фундаментальною основою економічного знання є та його складова, яка ґрунтується на природничих, а не політичних засадах. Із неї випливає і їй повинна підпорядковуватися політична економія, покликана доповнювати фізичну. Відтак М.Руденко стане першим у світі економістом, котрий із фізико-економічних позицій дає наукову критику політичної економії. Він зробить це на противагу критиці фізіократів К. Марксом і першим же здолає ненауковість політекономічного доктринерства.

М.Руденко був ученим, котрий першим вдався і до поєднання надбань французької та української економічної думки. Вказавши на те, що "Ф.Кене плюс С.Подолинський – це вже не часткова, а повна Істина", він закладе основи цілісного бачення фізико-економічної спадщини європейського континенту. На жаль, цьому досі перешкоджає скептичне ставлення світу до фізіократичної спадщини.

Осмислювати економіко-філософські проблеми М.Руденко не припинятиме за жодних обставин. Ні концтабірне ув'язнення, ні вимушена еміграція не зупинять критичного руху його новаторської економіко-філософської думки. Перебуваючи після таборів Мордовії, Уралу та заслання на Алтай кілька років в Америці, мислитель визнає, що "в західному світі теорія Ф.Кене не просто забута (при цьому давно забута), а викликає іронічну посмішку".

Це гірке визнання пронизане його глибоким переживанням за майбутнє світової економічної думки. Адже український дослідник був науково переконаний у тому, що "екстраполюючи ... здобутки Великого Доктора на сучасне природознавство, можна підняти його ідеї до рівня Космічної ери".

Микола РУДЕНКО (ліворуч) з дружиною Раїсою Опанасівною та генерал Петро ГРИГОРЕНКО з дружиною Зінаїдою Михайлівною.

…За лічені місяці 2002–2003 років М.Руденко створив три важливих есе з економії, онтології та космології. Після відходу мислителя у Вічність стало зрозумілим, що це – його заповіти. Стаття "Глобалізація і Україна", яка є економіко-філософським заповітом, містить високу оцінку діяльності Наукового товариства імені Сергія Подолинського. Статтю він завершив словами: "Київським вченим є що сказати світові".

Осягнення того, що ж нам належить сказати світові, відкривається завдяки дефініції світової економічної науки, "від якої, – на переконання мислителя, – залежить життя на землі". Звідси виводимо місію вчених: не тільки київських чи паризьких, французьких, українських чи європейських, а науковців цілого світу. Наше призначення полягає в тому, аби з науки, від якої життя залежить, спільно творити науку, завдяки якій життя на землі триватиме!

До цього спонукає реальна спроможність українських та зарубіжних науковців відносно швидко збагатити континент і світ достатнім економічним знанням, так необхідним зараз європейській та світовій спільнотам. Ця спроможність є рефлекторно притаманною людям функцією їхньою самозахисту та покладеного на них порятунку сучасних і прийдешніх поколінь.

Втілення цієї місії потребує від Франції та України, як країн, котрі володіють неоціненним економіко-філософським надбанням, ініціювання і творення наукових інституцій принципово нового покоління. Призначення таких дослідницьких інституцій полягає в утвердженні ідеї загальнолюдського безсмертя шляхом генерування, поширення і практичного впровадження та використання економічного знання, котре є достатнім у сенсі його сприяння утвердженню загальнолюдського безсмертя.

На наше переконання, вже оприлюднюване упродовж останніх років, на часі започаткування Інституту Франсуа Кене в Парижі з синхронним створенням Інституту Сергія Подолинського у Києві (адже існує Інститут Адама Сміта у Лондоні!). Ці науково-дослідні інституції покликані розпочати ґрунтовну роботу над низкою проектів, виконання яких є невідкладним з погляду забезпечення достатності науки, освіти, практики господарювання та урядування як ключових сфер суспільно-господарського буття.

Таких засад насамперед потребує теоретична економія. Забезпечення її достатности вимагає, аби політична економія випливала з фізичної і підпорядковувалась їй, але в жодному разі не навпаки, внаслідок чого фізична економія більше 250 років залишається знехтуваною. Узгоджене виконання цієї частини проекту має дати обом країнам, європейській спільноті й людству загалом фундаментальні підвалини творення економічних теорій біосфери, геосфери, техносфери та ноосфери. Спільна підготовка й видання українськими та зарубіжними науковцями "Енциклопедії фізичної економії" відповідно сприятиме введенню в науковий обіг новітніх положень, категорій і понять та ін.

На засадах теоретико-економічної достатности повинні виконуватись масштабні історико-економічні дослідження. Звернення до витоків економіко-філософських культур власних націй у контексті достатности загальнолюдських економічних знань вже дозволяє українським та зацікавленим зарубіжним дослідникам зробити справжній інтелектуальний виклик світові.

Йдеться про спільне здійснення фундаментального видавничого проекту "Фізична економія: світове надбання" обсягом кілька десятків томів. Цей панконтинентальний проект має охоплювати три блоки. Видання блоку І "Надбання європейської фізіократії" могла б узяти на себе Франція, долучаючи Великобританію, Італію, Німеччину, Росію тощо. Адже поряд з доробком подвижників французької фізіократії, очільником яких був Франсуа Кене, історико-економічні аннали фізіократії зберігаються у доробках британця Р.Джонса, італійця Ф.Паолетті, німця І.Шмальця, росіянина М.Бакуніна та інших європейських науковців XVIII–XIX століть.

Блок ІІ "Надбання української наукової школи фізичної економії" має виконувати Україна, котра, як зазначалось, упродовж 130 років забезпечує збереження і розвиток власної економіко-філософської спадщини.

Блок ІІІ "Надбання сучасної світової фізико-економічної думки" спільно з українськими науковцями здатні здійснювати дослідники інших зацікавлених сторін. До проекту мають потрапити насамперед дотичні до проблематики фізичної економії праці нобеліатів – англійця Ф.Содді та француза М.Аллє, сучасних вчених, які осягають значущість фізичної економії, насамперед М.Борромео, Г.Дейлі, Л.Ларуша, Х.Мартінеса-Аліера, К.Шлюппмана, а також Е. фон Вайцзекера, Дж.Кобба-молодшого, Р.Констанци та ін.

У контексті викликів третього тисячоліття забезпеченню достатності економічного знання має посприяти симбіоз доробку наших сучасників – українця Миколи Руденка та нобелівського лавреата з економіки француза Моріса Аллє, 100-ліття від дня народження якого Франція відзначатиме 2011 року.

Кожен із цих інтелектуалів належить до кола мислителів, котрі органічно поєднали в собі природознавця з гуманістом. Обидва зробили значний внесок у забезпечення синтезу загальнолюдського знання. Парадигмальними є паралелі спорідненості фізики й економіки, глибоко обґрунтовані французьким та українським науковцями незалежно один від одного. Відтак є логічним адекватний викликам XXI століття симбіоз здобутків цих достойників наших національних культур.

Володимир ШЕВЧУК, професор, голова Наукового товариства імені Сергія Подолинського

Продовження. Початок на 1-й стор.

Закінчення в наступному числі

З ІСТОРІЇ ІМПЕРІЇ

ПЕТРО ВЕЛИКИЙ БЕЗ ГРИМУ

8 лютого 1725 року (за старим стилем 28 січня) не стало імператора Петра I Романова, котрого у тогочасній Московії – Росії нарекли "Великим" і "Отцом Отечества". Відтоді минуло 285 років. Дата кончини імператора ніби й не кругла, та водночас ніби й така, що варто було б деяким засобам масової інформації та й історіографам згадати якимсь словом незвичайного самодержця й "преобразователя". Згадують же щодня у періодиці та на блакитному екрані круглі та напівкруглі дати народжень чи кончин визначних державницьких людей, полководців, науковців, поетів, композиторів і т.д. А постать визначного російського імператора цього року несправедливо забута. Все ж треба було комусь з валуєвсько-затулінського племені згадати Петра. Автор цих невеликих штрихів якоюсь мірою може надолужити цю прогалину в журналістських писаннях. Роблю це зі своїх позицій, використовуючи раніше вже опублікований мислячими людьми історико-літературний фактаж.

Віктор ЛУПЕЙКО

"... так отакії – то святії оті царі!"
(Т.Г. Шевченко.
Із циклу "Царі". 1848)

"ПИРУЕТ ПЕТР. И ГОРД И ЯСЕН..."

Ці два словосполучення із знаменитої пушкінської поеми "Полтава". Великий поет барвисто змалював торжество московитів на честь полтавської вікторії у липні 1709 року. Отакі "піршества" супроводжували великого царя від юних літ аж до смертельного одра. Петро Великий і помер, кажучи сучасним "великим та могучим", "попьянке". 2002 року у Москві вийшла друком вельми фундаментальна праця на 1215 сторінок під назвою "Безумные грани таланта", де вміщені розповіді про тисячі видатних людей та їхні характери. Поміж тих тисяч знайшлося місце і для Петра. Зацитуємо дещицю з того збірника. "У Петра I було шестеро синів, з яких п'ятеро померли ще в дитинстві. Царевич Олексій, який вижив, був п'яницею і настільки навіжений, що батько наказав його убити..." (с. 801). "Безустанні труди й турботи змінювались у Петра п'яним розгулом..." (с.801). "Він часто пив не в міру і змушував до цього всіх присутніх, котрі мали честь перебувати з ним за одним столом..." (с. 802). "Він не пропускав жодного дня, щоб не напитись – так стверджував барон Пельниць, розповідаючи про перебування государя у Берліні 1717 року. Він пив не в міру..." (с. 802). "Керівник інституту червоної професури (був і такий вуз) М.Н.Покровський писав: Петро I помер, як відомо, від наслідків сифілісу, прихопленого царем, ймовірно, у Голландії... Ніч з 8 на 9 січня 1725 року була проведена на "конклаві". Ніч проминула не без щедрих "возлияний" ("конклав" за петровською термінологією – зібрання "птенцов гнезда Петрового"). Наслідки – нова хвороба. Передчасну Петрову кончину тогочасні, та й теперішні його обожнювачі сфальшували, переконуючи, що по дорозі на Сестрорецькі заводи у воді рятував "преобразователь солдатушек бравых ребятушек". Простудився, занеміг та віддав Богу душу".

"ЛЮБЛЮ ТЕБЯ, ПЕТРА ТВОРЕНЬЕ..."

Звісно ж, і це поетичне словосполучення із Пушкіна, з його поеми "Медный всадник". Твір – дифірамбний. На честь самого імператора та великого міста на Неві. У вступній частині поеми – осанна "младшей столице", зачарованість "дворцами", "башнями", "чугунными оградами", "береговым гранитом", "пехотными ратями", "белыми ночами" і т.д. Поетове захоплення "полнощной царицей" Петербургом безмежне. У великого поета був такий же світогляд.

Грізно й правдиво глянув на "Петра творенье" та "Медного всадника" Тарас Шевченко. Згадаймо відомі зі шкільних років рядки:

... А на коні сидить охляп,
У свиті – не свиті
І без шапки. Якимсь листом
Голова повита
Кінь басує, от-от річку,
От... от... перескочить.
А він руку простягає,
Мов світ увесь хоче
Загарбати. Хто ж це такий?
От собі й читаю,
Що на скелі наковано:
Первому – Вторая ...
Таке диво наставила
Тепер же я знаю:
Це той Первий
Що розпинав
Нашу Україну.

(Із поеми-комедії "Сон". "У всякого своя доля". 1844)

Великий поляк Адам Міцкевич мав таку ж точку зору на "северную Пальмиру", абсолютно протилежну пушкінським поглядам. Писав у знаменитій поемі "Дзяди" про заснування Петербургу:

... Втоптал тела
сто тысяч мужиков
И стала кровь столицы
той основой
Вогнать велел он в недра
плавунов
Сто тысяч бревен –
целый лес дубовый ...

... Рим создан человеческой
рукой
Венеция богами создана
Но каждый согласился
бы со мной
Что Петербург построил
сатана ...

(Переклад з польської В.Левика)

У "Дзядах" Міцкевич не забув згадати про сльози й кров України, литовців та поляків, які за веління Петра проковтнули оці відвойовані у шведів чухонські багнища.

Наш видатний історик Дмитро Дорошенко, згадуючи про своє навчання у Петербурзькому університеті 1902 року, писав: "Он, по тім боці Неви, насупроти Зимового палацу, Петропавловська фортеця, де сконав гетьман Полуботок і де сиділи кирило-мефодіївські братчики – Шевченко, Костомаров, Куліш... А он далі Академія мистецтв, де жив і помер Шевченко... Ця столиця побудована на кістках українських козаків..." ("Мої спомини". Львів. 1932). Про спорудження Пітера відомий російський письменник-філософ Дмитро Мережковський (родовід його – українці Мережки) писав: "При будівництві перших укріплень потрібна була земля, а поблизу її не було, навколо була лише трясовина, покрита мохом. До бастіонів тягали землю з далеких місць у старих мішках, рогожах, або у подолах сорочок. Люди залишались без хліба, помирали, як мухи. Покійників не встигали хоронити та волокли, наче падло, у загальну яму... Жахливо, що цей велетенський нужник – величезна могила, наповнена людськими кістками. І здається інколи у жовтому тумані, що мертві встають і кажуть живим: "Ви помрете!" ("Больная Россия". Москва. 1991).

"МОВ СВІТ УВЕСЬ ХОЧЕ ЗАГАРБАТИ ..."

Згадаймо ще раз ці Шевченкові слова із поеми-комедії "Сон". "У всякого своя доля ...". Князь Куракін в "Истории о царе Петре Алексеевиче. 1682–1694" відповідав людям таке: "Царь Петр Алексеевич склонность имел к войне с молоденческих лет своих..." (Сборник "Россию поднял на дыбы". Москва. 1987). Саме змолоду. Ще коли вимуштровував так звані "потешные полки". Петро I свої царево-імператорські роки воював. 17-річний "пребразователь" почав із репресій проти не дуже рідної сестри Софії Олексіївни (Петро та Софія були від різних матерів) – царівну запроторив до монастиря. А невдовзі почались азовські походи (1695–1696) та нещадна війна проти московського стрілецтва (1698), де: "Петро власноруч відрубав голови п'ятьом стрільцям у Преображенському. З 11 до 21 жовтня 1698 рок у Москві здійснювались страти щоденно. Стрільцям ламали руки й ноги колесами, іншим просто рубали голови. Сам цар, сидячи на коні, дивився на це видовище..." (Н. Костомаров. "Исторические монографии и исследования". Москва.). Тоді ж Петро I почав похід проти боярів та православного духовенства. У народі молодого царя охрестили "Антихристом".

1700 року Петро розв'язав європейську війну, в яку були втягнуті не лише Московія та Швеція, а й німці, поляки, прибалти. Перед нападом на фортецю Азов 1695 року молодий цар фантазував: "...Під Керчю поставимо фортецю – і все море наше. Крим наш... Залишається Босфор і Дарданелли. Чи війною, чи миром – проб'ємось в Середземне море ...". Ці рядки – з першого роману Олексія Толстого "Петр Первый". Та не все тоді задалося загарбнику. Терпів поразки. Тоді повернув свій взір з півдня на прибалтійське узбережжя, котрого так і не зуміли підкорити московити за Івана Грозного. Північна війна зі шведами завершилась перемогою Росії 1721 року. Ніби вже й треба було імператору та його свиті, котру очолював казнокрад Алєксашка Мєньшиков, перепочити від ратних справ на суші та морі. Та ні! Мулько було жити у мирі з сусідами. 27 липня Петро I, вже тяжко хворий, морем прийшов на кавказьке узбережжя (суходолом йшла його кіннота) та розпочав підкорення "инородцев". 1722 рік можна вважати початком завоювання російськими колонізаторами Кавказу, яке, до речі, продовжується й по сьогодні. За петровими наказами московити йшли за Урал, підкорюючи тамтешні племена. Мріялось імператорові про Балкани, Середню Азію та про Індію.

Громив цар українські, польські, прибалтійські землі, залишаючи після себе чимало вирізаних батуринів. Він здійснив військові винищувальні дії на молдавських та турецьких землях. Інколи зазнавав поразок, як це сталось у Прутському поході (1711). Іноді й капітулював. Того ж 1711 року ніби й відмовився від Азова та "Малороссии". Та лише на якусь історичну частину. Потім у противника відбирав те, від чого відмовився. Росія стрясалась від нескінченних народних бунтів, зубожіння народу, непосильних податків, мобілізацій рекрутів, корабельного будівництва, спорудження фортець, копання каналів, хабарництва, самоспалення старовірів, масового розбійництва. Цар громив Україну, а в цей час клекотіло повстання Кіндрата Булавіна. Цар випалював Дон та Поволжя, а в цей час "... вори та розбійники блукали цілими ватагами, нападали на села та монастирі, грабували й грабували. Упійманих вішали". Москва становила, за висловом фельдмаршала Шерєметєва, "вертеп розбійників". "Бродяги усюди ходили по вулицях ..." (В. Новаковский "Рассказы о Петре Великом"). І такого люду було у Москві понад 30 тисяч.

ПЕЧАЛЬНІ НАБУТКИ "ПРЕОБРАЗОВАТЕЛЯ"

Колосальні зусилля Петра на всіх фронтах зазнавали поразок. Навпіл розкололась церква, розчленувалось суспільство. Пощастило "прорубати" вікно в Європу, та після трагічної кончини імператора Московія лише заглядала у те вікно та не знала, що робити. Росією правили іноземці – Міхіни, Остермани, Бірони. Відомий російський письменник Валентин Распутін про це засилля іноземщини, розпочате Петром, писав: "З Європи до Росії перекочовували не лише вельможі, а й полчища гувернерів, перукарів, лакеїв та інших вральманів, а Русь від них побігла у ліси ..." ("Страницы минувшего". Москва. 1991). Згаданий вище В.І.Новаковський 1896 року видав у Санкт-Петербурзі невелику панегіричну книгу про Петра I, перевидану у Москві 1992 року. В ній по-лакейському прославлені всі діяння незвичайного царя. Все ж змушений був констатувати: "Великий государь Петр I, отвлекаемый войной, не успел дать государству желаемого устройства". На Московію у ті часи ніхто не нападав. Петро I сам їх розпочинав.

У давні часи поруч із вірнопідданицькими панегіриками придворних борзописців, які прославляли царя, були й об'єктивніші оцінки діяльності імператора-варвара. Вкрай негативно ставився до Петра I видатний письменник Фьодор Достоєвський. У 30-ті роки позаминулого століття один із мислячих росіян писав: "...страшною бідою, незмірним ударом була (для Росії) реформа Петра Великого, того государя, котрого в непомірному осліпленні та омані ... вважали великим реформатором, але він був не чим іншим, як злим генієм російської землі, першоначальним зрадником рідним віруванням, деспотичним перекручувачем, спотворювачем країни..." ("Русское потомство 30-х годов XIX века. Мемуары современников". 1989). Письменник Костянтин Аксаков "присвятив" строфи-прокляття Петру I у вірші, обсяг якого вартий поеми.

Цікаву думку про "Отца Отечества" оприлюднив видатний російський філософ Микола Бердяєв, наголосивши на насильницьких, антинародних методах імператора: "Прийоми у Петра були чисто більшовицькими. Він хотів знищити давню московську Росію, вирвати із корінням ті почуття, які перебували в основі її життя". ("Истоки и смысл русского коммунизма". Москва. 1990).

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 4 500 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9